

Je to dobrý pocit, pomáhat lidem

S Petrem Končelem si nemůžete popovídat, aniž by váš často přerušovalo zvonění telefonu, anebo částí návštěvníci jeho úradu. Petr, ač terpve šestadvacetiletý, je vedoucím Sdružení zdravotně postižených v Karlových Varech. Že mu při výkonu této funkce jeho mládí vůbec není na překážku, vám můžou potvrdit stovky jeho svěřenců, kteří se téměř v každé záležitosti k němu chodí radit. My jsme se radit nepřišli, ale odpovědi, které nám Petr na naše otázky poskytl, by mohly vyznít alespoň pro někoho jako docela užitečné.

Je poněkud neobvyklé, aby se mladý muž s tak velkým zaujetím věnoval tak závažné práci. Co a kdy vás vlastně přimělo, abyste se ucházel o toto místo?

Přišlo to spíše náhodou, ještě před pěti lety. Přihlásil jsem se do konkursu na popud svého otce, sám jsem si příliš nevěřil. Věděl jsem ale, že bych chtěl působit někde, kde bych mohl mít prostor

pomáhat lidem. Asi to bylo dáno tím, že jsem vyrůstal v prostředí, kde byl tělesně postižený jedinec, kterému jsem chtěl nějak pomoci.

Zdá se, že se vaše šlechtěné přání splnilo. Váš přístup k lidem je nezvykle laskavý a navíc jste vždy dobře informován.

Snažím se, to je všechno. Přiznám se, že mi dělá radost, když se mi naši klienti svěří, že oběhli řadu institucí a teprve u nás se jim dostalo patřičného vysvětlení nebo nějakého druhu pomoci.

To se asi vždy nepodaří.

Samozřejmě že ne. Někdy nemůžete pomoci, protože jsou špatné zákony, někdy proto, že to návštěvník prostě nechce. Je prostě osamocený, trpí a nelze mu zvlívat, že nedokáže už správně komunikovat.

Za pět let jste musel posbírat docela bohaté zkušenosti. Jak se vlastně díváte na lidi kolem sebe?

Vezmu to od školních dětí, které dnes dokáží být agresivní. Jsou jiní, než jsme byli

my, ale to samé říkali o nás i naši rodiče. Je to tedy něco, co přichází s dobou a co nelze ovlivnit. Lidé se honí za majetkem, za svou touhou stát se za každou cenu populární, a proto si neustále stanovují nějaké cíle. Ty jsou pak příčinou, že nemají nikdy čas. Můžu vám ale prozradit, že na nedostatek času naříkají i hendikepovaní lidé. To dokazuje, že čas máme, ale nedokážeme si jej jednoduše udělat. Řekl bych, že z tohoto pohledu jsme na tom všichni stejně.

Znamená to, že vám nezbyvá volná chvíle pro nějakou zábavu či hobby?

Ne, toho bych se nemohl vzdát. Přestal jsem sice hrát závodně šachy, ale věnuji se rekreačně stolnímu tenisu a kuželkám. Velice rád cestuji a přiznám se, že na to padnou veškeré mé úspory. Ve volné chvíli se věnuji i kutilství, které považuji za nutnost. Přinese vám to mnoho radosti, i když ne tolik, jako úspěšná snaha pomoci lidem.

ANNA KOSTIČOVÁ